

Nr 307.

Av herr Nilsson i Hörby m. fl., *angående upphävande av gällande bestämmelse om särskilt tillstånd för förvärv av sådan ammunition, som är att hänföra till explosiv vara.*

I Kungl. Maj:ts kungörelse med vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition den 26 juli 1927 (Svensk författningssamling nr 338) stadgas i 4 § viss ordning för erhållande av tillstånd att förvärva skjutvapen eller ammunition samt om utfärdande av bevis öven meddelat tillstånd.

I 2 § anges vad som skall förstås med ammunition vid tillämpning av kungörelsen. Dessutom tillägges:

»Utöver vad i denna kungörelse är föreskrivet skall beträffande ammunition, som är att hänföra till explosiv vara, gälla vad därom är särskilt stadgat.»

Genom detta tillägg blir kungörelsen tillämplig även på vanliga sprängämnen, såsom dynamit och s. k. bergkrut, för vilkas förvärvande således även erfordras särskilt tillstånd. Tidigare fick, enligt kungl. förordningen den 19 november 1897, krut utan särskilt tillstånd innehavas till en myckenhet av högst 4 kilogram och av annan explosiv vara av 1:a klass än krut högst 5 kilogram. Vid förvärv av större partier krävdes på landet intyg av kyrkoherde, kommunalstämmo- eller kommunalnämndsordförande. Tillstånd enligt Kungl. Maj:ts kungörelse den 26 juli 1927 utfärdas av länsstyrelsen efter ansökan hos vederbörande landsfiskal.

Avsikten med bestämmelserna i 1927 års kungörelse har otvivelaktigt varit att förhindra brottslig gärning, en synpunkt, som givetvis kan ha sitt berättigande. Dock synas särskilt under senaste tiden brott, varvid sprängämnen använts, ha förekommit i synnerligen stort antal, varför det förefaller, som om de skärpta restriktionerna för åtkomsten av sprängämnen icke i synnerligen stor utsträckning förmått hindra brottslingarna i deras förehavanden utan praktiskt taget endast utgjort ett onödigt hinder för laglydiga medborgare. Principen att söka hindra några få att komma över en vara genom att allmänt försvåra åtkomsten av densamma torde för övrigt i detta fall kunna anses tämligen misslyckad, och vi tro icke att en återgång i fråga om sprängämnen till de bestämmelser, som voro gällande före utfärdandet av Kungl. Maj:ts kungörelse den 26 juli 1927 skulle komma att i minsta mån öka brottsligheten i vårt land.

Så länge de äldre bestämmelserna voro gällande, kunde, såsom ovan påpekats, sprängämnen i mindre kvantiteter erhållas utan särskilda föran-

staltningar och i fråga om något större partier voro i landskommunerna intyg av kyrkoherde eller kommunal förtroendeman till fyllest, vilka intyg torde ha erhållits kostnadsfritt. Tillståndsbevis enligt 1927 års kungl. kungörelse drager en kostnad av cirka 3 kronor för varje inköp och kan icke erhållas utan tidsödande besvär. Vid inköp av större partier spela denna extra kostnad och onödiga omgång måhända mindre roll, men för exempelvis en småbrukare, som kanske behöver ett halvt kilogram dynamit för stensprängning på sin åker, ställer sig tillståndsbeviset dyrare än själva sprängämnet. Det är ganska naturligt, att en dylik köpare finner de gällande bestämmelserna alltför tillkrånglade och ägnade att i onödigt hög grad fördyra åtkomsten av varan.

Vi äro av den uppfattningen, att om staten för sin säkerhet i ett visst fall anser särskilda åtgärder nödvändiga av det slag, som omnämnas i kungl. kungörelsen den 26 juli 1927, böra kostnaderna härför bäras av alla skatte- dragare.

Med stöd av det anförda få vi därför hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan förändring av Kungl. Maj:ts kungörelse den 26 juli 1927, att den icke blir tillämplig på ammunition, som är att hänföra till explosiv vara enligt kungl. förordningen den 19 november 1897.

Stockholm den 21 januari 1929.

Janne Nilsson
i Hörby.

Hjalmar Svensson
i Grönvik.

K. A. Ryberg.

J. N. Svedberg.